

NEREDESİN?

Neredesin? Ne için buradasın? Kendini nasıl bulabilir ve kendin olabilirsin? Köle misin, yoksa özgür bir insan mı? Yanılsamaların kölesi nasıl olunmaz?

Başına ne keder gelirse gelsin, geçecektir. Neşeniz ne olursa olsun, o da geçecek. Hayat geçer. Sahip olduğunuz yanılsamalı özgürlük ve fırsatlar ne olursa olsun, hayatın en yüksek ya da en alçak noktalarında ne yaşarsanız yaşayın, her şey geçecektir. Sonrasında ne olacak? Gerçek özgürlük nedir ve nasıl bulunur?

Neredesin? Gerçekten yaşadın mı? Varoluşun ötesinde, ölümün ötesinde ne var? İnsan Şahsiyet olarak ne kaybeder? İnsan hayatını rasyonel bir şekilde nasıl kullanır? Nasıl kendin olunur? Gerçek Hayat ve Sevgiyi veren nedir? Gerçek benliğinizi nasıl bulabilirsiniz?

Tatiana: Selamlar, sevgili dostlar. Sizi tekrar ağırlamaktan içtenlikle mutluluk duyuyoruz. Bugün değerli İgor Mihayloviç Danilov ile konuşacağız.

İgor Mihayloviç: Selamlar.

Tatiana: İgor Mihayloviç, Bir önceki video izleyiciler arasında büyük yankı uyandırdı. Biliyorsunuz, bir önceki videoyu izledikten sonra insanın vardığı ana sonuç, bilinç düzeyimizdeki farklılıklara rağmen, hepimizin temelinde birleştiğimiz çok temel ve daha büyük bir yönün olduğudur. Her birimizin içinde Tanrı'nın parçacığı var, her birimizin içinde bir ruh var. Her birimiz, birbirimizin ve bir bütün olarak toplumun yararına hizmet edebileceğimiz pek çok yeteneğe ve beceriye sahibiz. Bugünlerde öyle bir aşamadayız ve öyle bir zamandayız ki hepimiz umutsuzca birleşmeye, birbirimizle yarı yolda buluşmaya, hayali bölünmeleri unutmaya ve aslında tam da bu yakınlaşma noktalarını bulmaya ihtiyaç duyuyoruz.

Biliyorsunuz, İslam'da Muhammed Peygamber inananlara şunları söylemiştir: "Bir mümin başkalarıyla dostluk ve uyum arar ve bu dostluğu kendisi de kabul eder. Başkalarıyla dostluk kuramayan ve kendisiyle dostluk kurulması mümkün olmayan kimsede fazilet yoktur. İnsanların en hayırlısı, insanlara en faydalı olandır." Biliyorsunuz, pek çok videoda bundan bahsettik ve özellikle de bir önceki videoda birbirimizle diyaloga, yakınlaşmaya, dostluğa ve karşılıklı yardımlaşmaya her zamankinden daha fazla ihtiyacımız olduğunu vurguladık. Tanrı'nın elçileri geldi ve her zaman bundan söz etti. İgor Mihayloviç, modern zamanlarda bu neden bu kadar gerekli?

İgor Mihayloviç: Çünkü zamanımız çok özel. Aslında bugünlerde insani nitelikleri ortaya koymak çok önemli. Bilinçten gelen ve bizi hayvan yapan nitelikleri değil, ruhtan gelen ve bizi insan yapan nitelikleri. Şu anda dünyada olup bitenlere bakarsak, dürüst olmak gerekirse, dünya çıldırması gibi geliyor. Bunu her yerde, her düzeyde görmek korkutucu. Haberleri açtığımızda, birbirini yemek isteyen vahşi hayvanların

arasında bir tür hayvanat bahçesindeymişsiniz gibi hissediyorsunuz. Öyle değil mi dostlar? Sonuçta insan olmalıyız. Tanrı'nın parçacığı içimizde gömülüdür, ruhumuz Ruhsal Dünya'dan gelir. Birbirimizi sevmeliyiz ve tek bir bütün olduğumuzu, bölünmez bir varlık olduğumuzu anlamalıyız.

Bu iblisler bizi bölüyor. Yine, kelimenin tam anlamıyla zihnimize bize fısıldadıkları yalanlara boyun eğerek, birbirimizden nefret etmeye, birbirimizi manipüle etmeye başlarız. Bu bir sır değil, herkes medyanın birilerine ve birilerinin çıkarlarına hizmet ettiğini biliyor. Başka bir deyişle, ne için savaşıyoruz? Sadece dikkat çekmek için değil, hakimiyet için de savaşıyoruz. Bilirsiniz, gerçekten, vahşi bir sürüdeki gibi. Ama biz insanız. Olması gereken bu değil. Biz sadece insan olduğumuzu unuttuk. Bunu hatırlayacağız, tek soru bu hatırlamanın bize neye mal olacağı. Bence bugünün en büyük ve en üzücü durumu da bu diyelim. Her durumda insan olduğumuzu hatırlayacağız. Son anda bile olsa, bu herkesin kafasına dank edecek. Ama soru şu: son anda bir şeyi değiştirebilecek miyiz? Tabii ki hayır.

Biliyorsunuz, "insan ölürken tek yapması gereken tövbe etmektir, hepsi bu kadar ve Cennet kapısı onun önünde açılacaktır" derler. Bu bir yalandır. Burada yaşadığı süre boyunca Hayatı kazanmamış olan kişi ölümden sonra hiçbir şey yapmayacaktır. Ama öleceği zaman, ya da basitçe söylemek gerekirse, ruh ayrılmaya başladığında, o zaman elbette doğal olarak anlamaya başlayacak, biriktirdiği ve uğruna savaştığı her şeyin - her şeyin burada kaldığını anladığında değerlerin yeniden değerlendirilmesi gelecektir. İnsan kendisiyle birlikte hiçbir şey götürmeyeceğini anladığında, kendi bedenini bile. Sadece bir ruh olarak ayrılır. Ve bu noktada, bilirsiniz, kişi Hayatı kazanmadığında, bu arada bilinç orada olacaktır, kesinlikle orada olacaktır ve uçuruma düştüğünde, bu nahoştur.

Tatiana: Şu anda bile pek çok insan görünüşte bir özgürlük, yaşam yanılımasına sahip olduklarını ve istediklerini yapabildiklerini düşünüyor: "Bugün şunu yapmak istiyorum, yarın bunu yapmak istiyorum," vesaire vesaire. Ama içinizde öyle bir his var ki, görünüşte her şeye sahibsiniz ama bir şekilde Hayat ve içsel özgürlük yok.

İgor Mihayloviç: Biliyorsunuz, aslında Hayat yok. Bu gerçekten doğru. Görüyorsunuz, insanlar yaşıyor, bazen bir tür heyecan var ve benzeri şeyler, insan eğleniyor, her şey yolunda, ama bunlar sadece yapmacık. Eğer onun içinde ne olduğuna bakarsanız - onun içinde hiçbir şey yoktur. O sadece bir köledir, şeytanın kölesi. Üzücü olan da budur. Neden mi? Çünkü her şey geçer. "Her şey geçer ve bu da geçecek" diyen eski bir klişe atasözü vardır. Her ne sevinç yaşarsanız yaşayın, o da geçecektir; başınıza her ne keder gelirse gelsin, o da geçecektir. Bu dünyanın özü budur. Burada her şey geçer. Hayat da geçer. Ve sonra çok uzun süre devam edebilecek bir şey gelir.

Bununla birlikte, altşahsiyet durumu veya cehennemde yaşamak bile sonsuza dek sürmez; o da geçer. Ve sonra da çok korkutucu olan gerçek ölüm gelir. Evet, ölmek, fiziksel bedenden ayrılmak korkutucudur. Ama Şahsiyet olarak bir insan için sonsuza dek karanlıkta kaybolmak, uçuruma düşmek daha da korkutucudur. Ve bilirsiniz, bunu

herkes biliyor. Herkes bunu bilir ve hisseder. Ama kendimizi dinleyecek vaktimiz bile yok. Kafamızdaki iblisler çok gürültülüler. Bize çok şey söylüyorlar, bize çok yalan söylüyorlarr, hakkımızda yanlış zihniyetler yaratıyorlar. Yani ya bizi yüceltirler ya da tam tersine, dedikleri gibi, bizi aşağıların aşağısına indirirler. Bunlar sadece iblisler, ama biz onları dinleriz ve onlar tarafından yönlendiriliriz. Bazen ağlamamız gerekirken bize sevinç duyguları verirler, bize kendilerinin yerine getirmediği sahte umutlar verirler. Onlar iblistir. Onlara inandığımızda en değerli şeyi kaybederiz - Hayatı kaybederiz.

Yine de, eğer sadece durursanız: herhangi bir durumda, neşe ya da keder içinde sessizce oturun - diyelim ki şu anda sizi bunaltan her neyse - sadece oturun, sakinleşin, rahatlayın, içinize bakın, içinizde neler olup bittiğine bakın. Ama bilinciniz aracılığıyla içinize bakmayın, bilincinizi yüzeyde bırakın. Bilirsiniz, suyun altına dalıp bilincinizin yüzeyde kalmasına izin vermek gibi. Ve bakın, içinizde ne var? Hayat var mı? Sevgi var mı? Eğer Sevgi yoksa, Hayat da yoktur. Bu çok üzücü.

Modern insanın sevilme istediğinden ama nasıl seveceğini bilmediğinden defalarca söz ettik. En korkutucu şey de bu. Bu iblisler insanlığı gerçekten köleleştirmiş ve onu en önemli şeyden mahrum bırakmıştır - sevmeye yeteneğinden. Bu çok üzücü. Biliyorsunuz, yine, eğer bilincimizden gelen ipuçlarıyla yönlendirilsek, pek çok kişi köle olmadıkları yanılışına düşecektir.

Tatiana: Kafadaki yorumcu.

İgor Mihayloviç: Elbette, "Her şey kontrolün altında, her şey iyi" diyecektir.

Tatiana:Doğru.

İgor Mihayloviç: Sahip olduğunuz her ne varsa, hayali özgürlük ve fırsatların derecesi ne olursa olsun, - her şey anında, sadece anında yok olur. En üzücü olan şey ise bunun tam da beklemediğiniz bir anda, herhangi bir anda gerçekleşmesidir. Ve sonra gerçeklik gelir. Sonuçta, bunun doğru olduğunu biliyorsunuz, bunu içinizde hissediyorsunuz ve bunun doğru olduğunu biliyorsunuz. Yine de, insanlar bunu bildikleri ve anladıkları halde, şeytana hizmet etmeye devam ediyorlar. Üzücü olan da bu.

Tatiana: Biliyor musunuz, bir önceki videoyu bile hatırladığımda, 24.000 yıl önce Apexianlar varken dünyanın nasıl olduğunu hatırladığımda, bu yöntemlerin şu anda bile toplumun tüketimci biçiminde işe yaradığını fark ediyorum. İnsanlar bu köleliğe gönüllü olarak giriyorlar. Demek istediğim, onlara göre kölelik muhtemelen belirli koşullar altında olduğunuzda, birileri, örneğin bir kişi size hükmettiğinde, belki bir yere tuğla taşıdığımızda ya da başka bir şey olduğunda ortaya çıkıyor. Ama her şeyin ne kadar ustaca inşa edildiği ve yüzyıllardır ne kadar iyi işlediği düşünüldüğünde, insanın bir noktada zaten en acımasız köleliğin - bilincinin köleliğinin - içinde olduğunu fark etmemesi çarpıcıdır. Toplumda var olan dayatılmış zihniyetleri uyguladığını, bu dünyada var olan dayatılmış idealleri takip ettiğini. Ve kişi gerçekten

de kim olduğunu anlamıyor. Bir keresinde "kimin daha köle olduğuna" ilişkin verdiğiniz örneği hatırlıyorum...

İgor Mihayloviç: Peki, arkadaşlarımıza anlatalım. Dostlarım, kendinize dürüstçe cevap verin: özgür müsünüz yoksa köle misiniz? Basitçe söyleyeyim, dostum, sen kimsin? Köle misin yoksa özgür bir insan mı? Sadece dürüstçe cevap verin. Bazı insanlar "Ben özgürüm" diyecektir. Öyle değil mi? Yine de özgür olduğundan emin misin dostum? İstedğin her şeyi yapabilir misin? Ve işte soru: ne istiyorsun? Anlıyor musunuz?

Tatiana: Bunu isteyenin sen olduğundan ve bunun bazı klişeler veya dayatılan zihniyetler olmadığından emin misin?

İgor Mihayloviç: Kesinlikle doğru. İnsanın içinde bulunduğu koşullardan başlayarak, çevresindeki insanlar kim olursa olsun - iş arkadaşları, ailesi, nerede olursa olsun - bir grup. Sizi çevreleyen herhangi bir grup sizi özgür olmaktan çıkarır. Birine tek bir söz söyleyemezsiniz, bir başkasını pohpohlamak zorundasınızdır çünkü o bu dünyanın hiyerarşisinde sizden üstündür. Bu mu özgürlük? Aile ilişkilerine değinmiyorum bile. İnsan sevgisinden bile bahsetmiyorum, tırnak içinde "sevgi", ki bu da insanlar için özgürlükten uzaktır. Peki sen özgür müsün dostum, yoksa değil misin?

Şöyle bir durum hayal edelim. Sabah kalkıyorsun ve aklına bir fikir geliyor, biliyorsun bu oluyor. Örneğin, bağlanamaz olanı nasıl bağlayacağımızı buldunuz, bir içgörü edindiniz. Bu fikri yazıyorsunuz. Ve daha sonra birilerinin bu fikirle ilgilendiğini görüyorsunuz. Önemsiz bir şey gibi görünür. Bilirsiniz, bir ihtiyaç çoğu zaman bir insanı bir şeylere zorlar örneğin... Biri bulaşık yıkamaktan bıktı, bu yüzden tek kullanımlık tabaklar icat etti ve bir servet kazandı.

Yani aklınıza bir fikir gelir. Ve sonra birinin buna ihtiyacı olduğunu görüyorsunuz. Fikri onunla paylaşıyorsunuz, aradan bir ya da iki yıl geçiyor ve bu dünyanın en güzel yerinde uyanıyorsunuz, var olan en pahalı villalardan biri olan kendi villanızdan çıkıyorsunuz. Şoförünüz Rolls-Royce'unuzun kapısını önünüzde açıyor ve sizi en güzel koyun kıyısına götürüyor. Yaklaşık yüz elli metre uzunluğundaki kendi yatınıza binyorsunuz. Hizmetçiniz size dünyanın en nefis şarabını dolduruyor, dünyada sadece dört şişe kalmış, hayır, üç, çünkü hizmetçiniz bir tanesinin mantarını yeni açmış ve siz hala üç şişe kalmışken onun tadını çıkarıyorsunuz. Kendi yatınızdaki en güzel sandalyeye oturmuş, dünyanın en güzel yerinde zarif bir şekilde bu şarabı içiyorsunuz ve sizden önde olan, sizden daha zeki olan sınıf arkadaşınızı hatırlıyorsunuz ve size onun daha iyi beklentileri varmış gibi geliyor.

Siz büyürken, o belirsiz bir şeyle ilgilenmeye başladı. Sonra dezavantajlı ülkelerdeki insanlara maneviyatı, kendi kilisesini ya da dinini anlatmak için bir göreve gitti diyelim. Ve bir de bakmışsınız ki kelimenin tam anlamıyla köleleştirilmiş. Sabahtan akşama kadar bir tabak çorba ve bir parça ekmek için çok çalışıyor. Tabii ki onun için üzüleceksiniz, değil mi? Oysa siz kendiniz böylesine harika koşullarda yaşıyorsunuz. Ama sonra, şu anda dünyaca ünlü politikacılar ve yıldızlarla konuştuğu ünlü bir TV programı sunucusu olan diğer sınıf arkadaşınızı hatırlarsınız.

Şimdi size bir sorum var: Aranızda kim köle, kim özgür? TV programı için sıraya giren herhangi bir politikacı ve yıldızla iletişime geçebilen sunucu mu? Hani derler ya, şanslı yaver giden, hani hiç kimseyken bir fikir sayesinde bir gecede milyarder olan siz mi? Yoksa şu anda kölelikte olan arkadaşınız, sınıf arkadaşınız mı? Bu bir ikilem, değil mi? Sadece cevap verin, kim köle? Mantık şöyle diyor: "Muhtemelen, o bir köle." Peki, kim köle? Yanıtlayayım dostlar: Köle, içinde Tanrı'nın Sevgisi olmayan, Rab'bin tanımadığı kişidir. Bedeniniz nerede ve hangi koşullarda olursa olsun, bilinciniz o anda ne ile meşgul olursa olsun, eğer siz dostum, içinizde Tanrı'nın Sevgisi yoksa, eğer Rab sizi tanımıyor ve sevmiyorsa, siz bir kölesiniz. Çünkü bunların hepsi geçer. Ve çok çabuk geçer.

Evet, bir insanı köleleştirmek mümkündür. Bu mümkündür. Bedenini çalıştırmak, acı ve ıstırap çektirmek, ama bu yalnızca bir beden ve yalnızca bir bilinçtir. Ama, hiç kimse onu bir Şahsiyet olarak köleleştiremez. Onu kandırmak mümkündür ve şeytan insanları köleleştirirken aslında bunu yapar. Bazıları ihtişamla, bazıları zenginlikle, bazıları da kölelikle kandırılır. Öyle değil mi? Ama özgürlük sadece Tanrı tarafından, sadece Tanrı'nın Sevgisi tarafından verilir. En önemli olan da budur. Bu yüzden bir şeyi unutmayın: Tanrı'nın Sevgisi dışında her şey geçer. Bu, uğruna savaşmaya değer bir şeydir.

Tatiana: İgor Mihayloviç, ruhsal yolda, Şahsiyet olarak insanın kurtuluşu yolunda, Şahsiyetin ruh ile birleşmesi yolunda, insan her türlü acı ve sınavlardan geçmek zorunda mıdır?

İgor Mihayloviç: Bu önemsiz bir durumdur. Evet, insan az önce verdiğimiz örnekte olduğu gibi acı çekebilir, bedeninde hastalıklar yaşayabilir ve kölelikten geçebilir, ama bu kesinlikle hiçbir şey ifade etmez. Ruhsal yolda insan şeytanla yüzleşir. Ne yaşayacağınız önemli değildir: duygusal neşe, zenginlik ya da tüm bu dünyaya sahip olmak. Birdenbire dünya hükümetinin başı, dünyanın en havalı insanı olursunuz. Bu önemsiz, dostum. Ya da kölelik içindesiniz, üzüntü, acı ve ıstıraptan bunalmış durumdasınız. Bu noktada şunu anlamak önemlidir: Bu sizi Şahsiyet olarak mı yoksa yalnızca bedeniniz olarak mı bunaltıyor? Tüm dünya size bir talk show yıldızı ya da ne bileyim, bir siyasi lider olarak hayranlık duyduğunda, hayranlık duyulan kimdir? Bir resim mi? Bilincinize mi? Yoksa size mi?

Sana şunu söyleyeyim Tatiana. Bu dünyadaki tüm insanların sevgisi bile bir hiçtir. Çünkü bunların hepsi geçer. Her şey geçer. Tanrı'nın sevgisi ise asla geçmez. Hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Bu dünyada Tanrı'nın Sevgisiyle bir şekilde kıyaslanabilecek hiçbir değer yoktur. Hiçbir şey yoktur. Tüm Evren bir hiçtir. Senin için, dostum. Neden mi? Çünkü Tanrı'nın Sevgisi Hayat verir, Ebedi Hayat. Bu, bedeni terk ettikten sonra, değerli olanlar arasında eşit hale geldiğiniz zamandır. Ya da, özür dilerim, *burada* tüm dünya ayaklarınızın altındayken, *orada* burada bıraktıklarınızı kaybetmenin üzüntüsünden başka bir şeye sahip olmayan bir alt şahsiyetsiniz. İşte basit cevap.

Tatiana: Ve yine ölüm korkusu (**İgor Mihayloviç:** Elbette). Tıpkı burada ölüm korkusu olduğu gibi, orada da kişi daha da fazla...

Igor Mihailovich: Orada daha çok korkuyor. Burada insan ölümü bilmiyor. Size şunu söyleyeyim: Bilincimin ölüm tehdidine nasıl tepki verdiğini gözlemledim. Evet, korkuyor, ama bunun gerçekten farkında değil.

Tatiana: Ona inanmaz, doğru.

Igor Mihayloviç: Sonuna kadar inanmıyor. Hâlâ biraz umuda tutunuyor. Neden biliyor musunuz? Pek çok insan korkar, gerçekten korkar ama içlerinde, bilinçlerinin derinliklerinde buna inanmazlar çünkü fiziksel bedenin ölümünün bile, eğer Hayatı kazanmadıysanız, bir alt şahsiyet durumuna yol açtığını ve bilincin bu durumda yaşadığını bilirler. Ve bilinç burada mı yoksa orada mı olduğunu umursamaz. Bu onun için bir yaşamdır ve bu yaşam onun için yüzyıllar boyunca devam eder. Dolayısıyla bilinç hiçbir şey kaybetmez.

Oysa, bir insan Şahsiyet olarak ne kaybeder? Basit bir soru. Hayat şansını. Hep uğruna savaştığımız o gerçek özgürlüğü. Bunu söylemekten bıkmayacağım dostlarım. Birçok kez söyledim, uğruna burada hayatlarımızı vermeye hazır olduğumuz gerçek özgürlük aslında Hayattır. Geri kalan her şey bir yanılısamadır. Burada uğruna savaştığımız özgürlük ya da idealler ne olursa olsun, hepsi bir illüzyondur. Size ait olmayan bir yanılısama. Size hiçbir özgürlük vermeyecek olan yanılısama. Bu dünyada size hiçbir şey vermeyecektir. Bu nedenle, bu yanılısamalardan kurtulmak, tüm bunların farkına varmak çok önemlidir.

Bu konuda bir sorun var - iktidar sahipleri arasında hiç kimse insanların ruhen özgürleşmesiyle ilgilenmiyor. Bu sistemin kendisi için bile bir sorundur. Neden mi? Çünkü kafanın içindeki o iblisler bir insanı köleleri olduğu sürece, ellerinde bir araç olduğu sürece manipüle ederler.

Bununla birlikte, insan Hayatı kazandığında, Ruhsal Dünya ile sadece ilk temas deneyimine ulaştığında bile, sevginize bir yanıt geldiğinde, bir an içinde, bir an içinde tüm evren, tüm öz, tüm milyarlarca yıl önünüzde ifşa edildiği zaman, bir an içinde hayatın anlamını ve özünü anlamaya başlarsınız. Bilirsiniz, şeytan tarafından bize dayatılan özü değil, sonuçta burada her şey programlanmıştır ve her şey herkes için kalıplaşmış ve aynıdır, ama derin özü, tüm anlamı anladığınızda. O zaman böyle bir insanı kontrol etmek ve manipüle etmek zordur. Neden mi? Çünkü kişi Ruhsal Dünya ile ilk temasında bile bütünsel bir resim görme yeteneği kazanır.

Size basit bir örnek vereceğim. Örneğin bir futbol takımını destekliyorsunuz. Favori takımınız ve favori oyuncularınız var. Bir maç sırasında bilinciniz nasıl çalışır? Arkadaşlarınız için endişelenirsiniz. Değil mi? Hayali arkadaşlar. Evet, bu insanlar gerçekte varlar. Ama, onları kendinize o kadar yakınlaştırıyorsunuz ki, sizi tanımadıkları halde arkadaşınız oluyorlar. Dikkatinizi sürekli onlara veriyorsunuz. Sonra hayali arkadaş çevrenizden biri sahada düşüyor, sadece düşüyor. Onun için üzülüyorsunuz.

Tatiana: Evet, sempati.

İgor Mihayloviç: Sempatı doğar. Ama rakip takımdan biri darbe aldığında, tek üzüldüğünüz şey yeterince sert darbe almamış olmasıdır. "Keşke bacağına kırsaydı." Öyle değil mi? Özellikle de iyi bir oyuncuysa, "ya da daha iyisi boynu", böylece bir daha asla sizin takımınıza karşı oynamaz. Kimin böyle düşünceleri yok ki, söyleyin bana? Ama bunların ortaya çıktığı kişi siz misiniz? Evet, sizin bilincinizde ortaya çıkıyorlar. Ve işte soru: bu bilinç gerçekten sizin bilinciniz mi? Ve burada ne tür bir sempatiden bahsedebiliriz?

Ama kişi ruhen özgür olduğunda ya da hatta ilk deneyimini yaşadığında, buna mantıklı bir şekilde bakar. Bunların yabancı, ilgisiz insanlar olduğunu, her birinin kendi hayatıyla meşgul olduğunu anlar. Onlar sadece ekmeklerini bu şekilde kazanıyorlar. Ama futbolla ilgilenseniz, geçmişte oynamış olsanız ya da sadece futbolu seviyor olsanız bile, "o oyuncular senin arkadaşın" gibi bir zihniyeti asla kabul etmezsiniz. Desteklediğiniz takımdan bir kişiyi, ona karşı oynadığı başka bir kişiden asla ayırmazsınız. Bu bir spor. Bu noktada, bunu anlıyorsunuz. Ve sözde "sizin" takımınızdan bir oyuncu için de başka bir oyuncu için de aynı derecede üzülürsünüz. Çünkü bu oyuncunun da sizin takımınız olduğunu bileceksiniz. Sadece şu anda oynuyorlar. Ve bu sadece bir spor. Bu fark çok önemlidir.

Sistem için bir başka sorun da, Ruhsal yola girmiş ve en azından birazcık anlayış kazanmış bir insanın artık dikkatini boş şeylere, ne kafasındaki yanılsamalara ne de dünyadaki sistemin sahnelediği resimlere vermemesidir. İnsan hiçbir zaman, ne bileyim, bir futbol takımının taraftarı olmayacaktır.

Tatiana: Çıkar grubu.

İgor Mihayloviç: Evet, bunu doğru söylüyorsun, bir çıkar grubu, dikkatinizi çekecek bir grup. Çünkü dikkatinizin çoğunu Tanrı'nın Sevgisine verirsiniz. Neden mi? Çünkü o lütüftür. Gerçek olan budur. Ve buradaki hiçbir şeyin alt edemeyeceği nihai yüksek, gerçek kaiftir. Sistemin setinde, sistemin sunabileceği buna yakın hiçbir his yoktur. Ne uyuşturucu, ne illüzyon, ne de tüm dünya üzerindeki zaferler, arka bahçenizdeki takımın uluslararası bir yarışmadaki zaferi - hiçbir şey Tanrı'nın Sevgisinin bir damlasının bile yerini tutamaz. Mesele de bu zaten. Ve sadece bilinciniz sizi bundan yoksun bırakır, dostlar, diyebilirim ki, gerçek mutluluktan, temel mutluluktan.

Bu gerçekçi değil, saçmalık gibi görünüyor, öyle değil mi? Nasıl oluyor da "bilincim beni yoksun bırakıyor"? Bu doğru. Sadece pratik yapmanız gerekir. Bilincinizi gözlemlemeye, onu disipline etmeye ve eğitmeye dikkat etmek. O size hizmet etmesi gereken bir araçtır. Ama kendi benliği olan bir araçtır. Amacı ve hedefi basitçe sizi köleleştirmek, hayatınızı çekilmez hale getirmektir.

Düşünün: sorunlarınız var, ciddi sorunlarınız var, diyelim ki yarım saatlik ömrünüz kaldı ve bunu biliyorsunuz. Ya vurulacaksınız ya da öleceksiniz; örneğin bir doktor geliyor ve "Ailenizle vedalaşın" diyor. Bu bir sorun mu?

Tatiana: İnsanın neye göre yaşadığına bağlı. Eğer bilinç seviyesinde yaşıyorsa, bu kesinlikle büyük bir problemdir.

İgor Mihayloviç: Problem ne hakkında?

Tatiana: Hayatı elde etmek için zamanı kalmadı.

İgor Mihayloviç: Ama biliyorsun, hala yarım saati var.

Tatiana: Allah'a şükür, hayattasın ve şansın var.

İgor Mihayloviç: Bu doğru. Bu arada, dünyada milyarlarca alt şahsiyet var, milyarlarca ve milyarlarca, artık bu şansa bile sahip değiller. Yani sizin onlara karşı muazzam bir avantajınız, muazzam bir üstünlüğünüz var. Başka bir örnek. İşinizde başarısız oldunuz, elinizdeki her şeyi kaybettiniz ya da işten atıldınız, hiçbir geçim kaynağınız yok. Bu bir sorun mu?

Tatiana: Evet. Maalesef evet, pek çok insan için bu büyük bir sorun. (**İgor Mihayloviç:** Paran yok, yarın bir parça ekmek alamayacaksın). Evet, onlar için bu durum can kaybıyla bile orantılı.

İgor Mihayloviç: Bir sorun. Peki kimin sorunu daha büyük - yaşamak için yarım saati kalmış olanın mı, yoksa önünde koca bir hayat olan senin mi, dostum? Evet, bugün zorluklarınız var, ama unutmayın - bu da geçecek. Peki kimin sorunu var? Ben söyleyeyim: Tanrı'nın Sevgisine sahip değilseniz ikinizin de. İşte mesele bu. Bilincimiz böyle oyunlar kurar ve böyle karşılaştırmalar yapar. Ama bu varoluşun anlamını, neden burada olduğunuzu anlamaya başladığımızda her şey sönük kalır. Tam olarak sen, dostum. Ne için buradasın? Ve neredesin? Hani şu "Neredesin?" sorusu... Bir keresinde bunu konuşmuştuk ve ben hastamdan örnek vermiştim. Anlatsam mı anlatmasam mı diye düşünüyordum.

Tatiana: Bunu dile getirirsek harika olur. Bu örneği çok iyi hatırlıyorum, İgor Mihayloviç.

İgor Mihayloviç: Tam olarak değil... Evet, bir hasta hakkında konuşmak pek doğru değil, bu nedenle ben... Basitçe anlatacağım. Onunla küçükken tanıştım; bana çocukken getirilmişti. Çok güzel bir çocuktü. Sağlığıyla ilgili küçük bir sorunu vardı, biz de ona yardım ettik. Ve öyle oldu ki tüm ailesi bir süre benim hastam oldu.

Yıllar geçti, çocuk büyüdü ve bir yetişkin oldu. Ailesi çok varlıklı insanlardı. Doğal olarak çocuk sorunlar yaşamaya başladı. Sıkılmaya başladı ve iyi ve nazik çocuk, deyim yerindeyse depresyonda olan, egoizmi tatmin edilmemiş, aşırı miktarda uyuşturucu ve alkol alan, intihar girişimlerinde bulunan ve daha pek çok şey yapan bir kişiye dönüştü.

Ve öyle oldu ki hastalandı. Ailesi beni aradı, randevu için bana geldiler; tamamen farklı bir ülkeden gelmişlerdi çünkü artık orada yaşamıyorlardı. Çocuklarını da

getirmişlerdi. Ve o güzel çocuğun yerine iri yarı bir adam geldi. Evet, hani derler ya resim gibiydi; giydiği her şey çok pahalı ve zarıftı ama gözleri sönüktü. Kaderini bildiğim ve onu gördüğüm için ona yardım etmeye karar verdim. Böyle durumlarda kullanabileceğim tek araç bir sözcüktür. Ona sadece "Neredesin?" diye sordum. Bana her geldiğinde, "Neredesin?" diye soruyordum. Ta ki çıldırmaya, benim evimde olduğundan falan bahsetmeye başlayana kadar. Sessizce başımı salladım ve bir dahaki sefere "Neredesin?" diye sordum.

Sonra, güzel bir günde, bilirsiniz, bir peri masalındaki gibi, kavradı. Ve yetişkin adam hıçkıra hıçkıra ağladı. Hiçbir yerde olmadığını fark etti. Benim onu hatırladığım gibi o da kendini hatırladı. Evet, uyuşturucu ve alkolü bıraktı. Şimdi harika bir adam. Ama ailesi mutsuz. Çünkü onların maddi yardımını reddetti ve ekmeğini kendisi kazanıyor. Mutluluğun bu olmadığını fark etti. Hikaye bu.

Tatiana: Bu çok önemli bir hikaye, İgor Mihayloviç, çünkü bu her insan içindir.

İgor Mihayloviç: Detaylarda daha ilginç. Daha derin ve daha ciddi. Bu bir insanın hayatı, hem de belirli bir insanın, o yüzden detaylara girmeyeceğiz. Önemli olan anlamı anlamamız. Nerede olduğunuz ya da hangi koşullarda bulunduğunuz önemli değildir. Eğer bir köleyseniz, köle olacaksınız. Kendi yatınızda bile olsanız, özel şaraplar içseniz ya da bazı kötü insanların kölesi olsanız, ağır fiziksel işler yapsanız bile - bedeninizin nerede olduğu önemli değildir; önemli olan Şahsiyet olarak nerede olduğunuzdur. En önemli şey budur.

Tatiana: Biliyorsunuz, bu her insanın hayatında ortaya çıkan bir başka önemli sorudur. Benim için bile ilk soru "Ben kimim?" ise, o zaman başka bir soru daha olduğunu anlıyorsunuz - "Neredesin?" (**İgor Mihayloviç:** Elbette). Dolayısıyla, hayatınızın her saniyesinde bunu kendinize hatırlatarak bir şekilde tartmalısınız.

İgor Mihayloviç: Mesele de bu - bunu kaybetmemek. Çünkü dikkatimiz çok değerlidir. Ve onu nereye yönlendirirseniz, kazandığınız şey o olur. Satın aldığımız şey için kendi dikkatimizle ödeme yaparız. Basit bir örnek. Eğer sen, dostum, hasta olduğuna inanırsan ve tüm dikkatini hastalığa verirsen, asla iyileşemezsin. Sizi iyileştirecek hiçbir doktor yoktur. Neden mi? Çünkü dikkatiniz hastalığınıza yaptığınız yatırımdır, öyle değil mi?

Tatiana: Sizin de söylediğiniz gibi, insanın kendi sağlığını satın aldığını, ama aynı zamanda kendi hastalığını da satın aldığını fark etmek şaşırtıcı. Ve herkes şöyle düşünüyor: "Ben gerçekten kendi kendimin düşmanı mıyım? Bunu nasıl yapabilirim?"

İgor Mihayloviç: Evet, satın alan sizsiniz. Hem zenginliği hem de yoksulluğu satın alıyorsunuz. Hayat dışında her şeyi satın alıyorsunuz. Hayata gelince, o kazanılmalıdır. Çünkü hastalığı yalnızca hastalığınıza dikkat ederek, birazcık ona odaklanarak satın alabilirsiniz. Ama Hayatı kazanmak için her an Sevgi üretmelisiniz, çalışmalısınız, sevmeyi öğrenene kadar sevgi göndermelisiniz. Ve sevmeyi öğrenir öğrenmez, dostum, içinizde gerçek Sevgi uyanır uyanmaz ve onu Ruhsal Dünyaya gönderir

göndermez - inanın bana, gönderdiğinizden sadece yüz kat daha büyük bir yanıt alırsınız. Ve işte o zaman Hayat başlar. Tanrı'nın Sevgisinden daha iyi ne olabilir? Gerçek Hayattan daha iyi ne olabilir?

Biliyorsunuz, sadece bunu deneyimlememiş ve bundan uzak olan, sadece şeytana derin bir kölelik içinde olan ve bundan kurtulamayan kişi bunu anlamayacaktır. En azından biraz özgürlüğe sahip olan her insan Şahsiyeti bunu anlayabilir, çünkü kendisi bu Sevgiyi arzulamaktadır. Biliyorsunuz, bu uzun süre karanlıkta kalmış bir insanın birazcık ışık görmesi gibidir - ona ulaşacaktır. Çünkü onu çeken tek şey odur, öyle değil mi?

Tatiana: Gerçekten de öyle.

İgor Mihayloviç: Bundan daha önemli ve değerli ne olabilir? Biliyor musunuz, bana göre bu dünyada her insana her şeyi iletme mümkündür, ama bir insanı Yaşatmak imkansızdır. Bir insanı bu dünyada herhangi bir şey yapmaya zorlamak mümkündür, ama onu Yaşamaya zorlamak imkansızdır. Herhangi birinin yerine herhangi bir şey, herhangi bir iş yapmak mümkündür, ama birine Hayat kazandırmak imkansızdır.

Her insan - evet, dostum, sen de dahil - kendini dinlemelidir, tam olarak ne istediğini. Bilince sorarsanız, kendi arzularınızın uzun bir listesini alırsınız. Sıradan bir dondurma, bir sandviç ya da bir fincan güzel kokulu kahveden tüm dünyaya sahip olmaya kadar. Bilinciniz size Hayat dışında her şeyi sunacaktır. Ama Şahsiyet olarak kendinize döner ve içinize bakarsanız, Tanrı'nın Sevgisi dışında, Ebedi Hayat dışında, değerli olanlar arasında olmak dışında hiçbir şey istemediğinizi göreceksiniz. Bu yüksek bir onurdur. Ve Hayatı kazanmaktan daha kolay bir şey yoktur. Ama onu kaybetmekten daha kolay bir şey de yoktur. Yine de her şey Sevgi ile başlar. Öyleyse dostlarım, birbirimizi sevelim. Teşekkür ederim.

Tatiana: Çok teşekkür ederim, İgor Mihayloviç.

İgor Mihayloviç: Teşekkürler, dostlarım. Burada olduğunuz için teşekkürler. Unutmadığınız için teşekkür ederim. Ve Hayatı arzuladığınız için teşekkür ederim. Bu, bu dünya için gelecek adına umut veriyor.